

G A
A J
R I
M Z
O O
N B
B N
O O
Z M
I R
J A
A G

Audio snimak ove zbirke poezije, kao i propratne
teorijske tekstove o njoj, možeš pronaći na sajtu:

vudemn.com

STEFAN GAŠIĆ

GARMONBOZIJA

*Ova knjiga je anti-copyright
Nema ISBN broj
Nema izdavača*

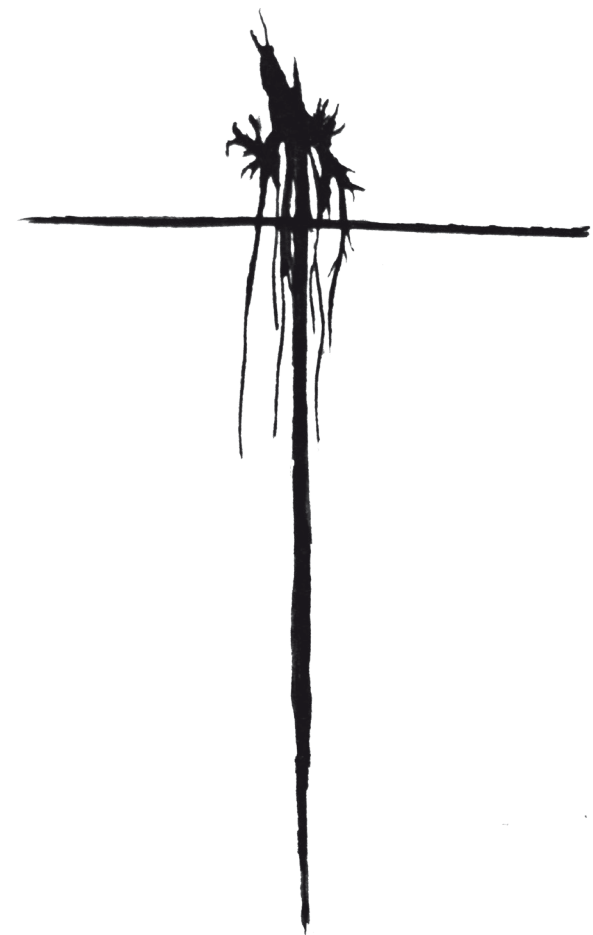
2022.

*but there will be a door
and I will open it
and I will get rid of the rat inside of me,
the gnawing pestilential rat.
God will take it with his two hands
and embrace it.*

Anne Sexton, "Rowing"

Drugi dolazak

Credo quia absurdum

Večernja beseda

Pođimo sada Vi i ja
Kroz raskopane bulevare prljavog grada
Zaobidimo novogodišnju rasvetu dok usmrćuje pse lutalice
Preskočimo laksativ-poeziju bukoličkih
I bukovskolikih pesnika
Ako pijem To činim savesno
Na svaki rajski gutljaj divlje fermentisanog piva
Popijem pola čaše vode sa trunkom izmrvljenog bensedina
Ja sam Čovek u crnom
Ne znate me jer ne želim da budem viđen
Nisu me hapsili
Iako sam na mnoge zidove stavio svoje lice
Poezija je za mekušce Slabiće i plačipičke
No priznajem da nekad moram da razvodnjim svoj identitet
Dodimo sada Od poljana prodatih Arapima
(Tu niče novac sa likom novinara Kašogija)
Do moje divne male sobe
Upozorenje: Zabranjen ulaz čmaroljupcima Džordana Pitersona
Video sam tamu koja puzi duž zida
Gura svoje ispljuvke u rupe stiropor-izolacije
Da mi uveče začepe nozdrve Ušuškaju se u košmare
Черный Человек svoj je sopstveni pokusni kunić
Kad god pokuša da okusi grlić flaše a da ne postane
Eterizovani pacijent koji je pao sa stola
Nema dizanja sa poda Pod kožu se uvukla sveža smola
Borove iglice niču iz pora
Da odbiju poljupce žena koje privlači katastrofa
Ja sam parazit
I kad stvaram kradem
Iskren samo kad sanjam da milujem mačke
Dovoljno samosvestan da shvatam ograničenja svoje samosvesti
Shvatam da zbog toga nikada neću uspeti
I da zbog toga nikada neću uspeti
Ali
Ako ne možeš biti zlatna poluga u fioci stola od mahagonija
Utešno je biti i crevna bolest nekog jadnika u sanatorijumu

Pođimo sada Ti i ja
Kad su svi drugi odlučili da odlutaju ili odustanu
Pođimo putem iza ovih reči
Možda se zadesi da sva predviđanja I proricanja
I snolike vizije koje mi uz šaku znoja natope posteljinu
Iza ovih reči možda postoji neki lepši svet
Koji ćemo načeti svojim prisustvom
I dopustiti novoj vrsti haosa da uzburka nedotaknuta srca.

Epitaf pred počinak

Tišina je u prespojenim žicama uspavanog androida
U podzemnom prolazu U hroptaju snolikih skitnica
U masnom otisku prsta na staklu telefonske govornice
 U ljudima dok čekaju voz skrenuo sa šina
U drugima koji su pobjegli od svetla i skinuli krila
Nećeš je naći u meni ako se dublje zagledaš
U meni bruji hor laskavih bumbara
Polenom sa uvelog cveća hrane mlade
Ali i dalje
 U meni nema tišine
Nju potraži drugde
Pričaću i nakon što ponovo umrem
 U meni nema tišine
Pore viču jer vole i mrže
Pričaću i nakon što mi istrule usne
 U meni nema tišine
 Nema tišine Ovde nikad neće biti tišine
Jer vičem i vičem U meni nema tišine
Kao virus ona opседа sve što ima želju da se hrani
 Ali ja ne jedem više
Besmrtan sam
I umesto mojih kostiju govoriće
note utkane u krila životodavnih ptica
Govoriće zidovi i olovne boje usađene u njihove tkanine
Besmrtan sam
I ne može me obeshrabriti krivljenje kičme ka svežoj zemlji
 Niti gasna komora koju glumi ova soba
Besmrtan sam
I jedina smrt leži u tački na kraju pesme.

Predskazanje (Prvi san)

Nekad mi se ruke krive naopačke
Iz potrebe da nerodenoj ćerki trebam vaše
Nekad se i flaše slome o tvrde glave
A jezici zapletu pre no što zub izraste.

Temet Nosce (Pitija Govori)

Moli se za tišinu

Dok miris isparenja iz pukotine tronošca

Golica joj nozdrve

Mnogi njeni glasovi počinju da govore:

(I) Uporni krpelj u tvom grlu

Umesto usta ima surlu

Želiš da znaš šta imitiraju oblaci?

Pažljivo počuj kako mjauču košmari

(II) Tragični proroče

Ne možeš pustiti ljude unutra

Ako je ta tvoja kuća od blata i pruta

Već na pola puta da je zemlja proguta

Ono što je dole isto je kao i ono što je gore

Pogotovo kad ti je glava u zadnjici

Naričeš jer ni u čemu osim u gnevu glavni si

Kako ćeš smognuti snage kad nejako mače zaslini?

A njeno je rođenje predskazano iz daljine

Kad nebo gore još neimaše ime

(III) *Tri veštice pletu konce*

Tkaninu za zavoje

Tvoje telo baciće

U more topljene plastike

(IV) Sav kremast kukuruz zadrži za sebe

Malo ko od živih želi ovu hranu da jede

Iako je gnjilo seme svake tvoje besede

Treba znati Čak i takvo cveće i dalje je deo tebe

Zato zalaj glasno na opadajući mesec

Dok jezik ne prokrvari Dok ne spadne teret

Priseti se samo Kosmos rađa Haos

Ponor zrači tamom dok ne jaukneš glasno

(V) Uporan korov raste snažno

Kad niko ne gleda praskozorje

Dokle god ti ruke bode

Takvo bilje i dalje je tvoje.

I zatim vide Bogorodica drvo veliko i na njemu višahu mnoge udice.

I mnoštvo naroda višaše na njima: neki za jezik, neki za uši, drugi za veđe, a mnogi za srce. I prosuzi Presveta nad njima. I reče arhandelu:

“Ko su ovi? Šta su im gresi?”

Poslanica Mariji Magdaleni

Podarili su tvojim zglobovima šaku eksera
Više no što jedno telo sme da nosi
Ovako ranjava A nikad lepša
Sva raspeća posade oreol uzvišenosti
Niko zaista ne umire ko ti
Pitam se samo:
 Da li sam prizvan da razapinjem
 Ili da čupam eksere iz tanušnih žila
Oba čina čine bol
 Nema tih čini koje će učiniti čudo
Potrebna si
Potrebna si
I znam Sebičan sam
 Ali ne postoje mekše ruke
Koje bi bolje očistile telo sraslo s muljem
Navikavam se na postepeno propadanje
Možda smo samo osuđeni
 Na krike i jadikovke
Ako su to naši glasovi uopšte
Možda su nas našli penjući se iz prve zlorupe
 Kopajući put kroz nožne nokte
 Uspit zatvarajući grlenu čakru
 Da se ućaure u unutrašnjost uha
Možda glasovi mogu popustiti jedino
 Ako jedno drugom šapućemo istinske lepote
I pustimo da krv iz svake stigme
 Stigne tamo gde žudi da ide
I suzom na gazi očistimo rane
 Koje moramo da naučimo
Kako da postanu ponosni ožiljci.

Hodočašće

Kada ću doći tu gde sam bio?
Ovo se telo oseća silovanim
 Od žilet-zagrljaja
 Ciničnih tapšanja po rasečenim ramenima
Sve što je pobjeglo odvelo je moje leglo slika sa sobom
 U nova podneblja
Afantazija na kopcima kao zatvarač preko senzora kamere
Kad ću se vratiti samom sebi
 Starom sebi
Ako je uopšte preživeo poplave i najeзде skakavaca
Ako je uspeo da se izvuče iz smrskane šasije autobusa
 U pokušaju da pobjegne iz zatrovanog grada
Ovo telo postaće bolesno Ako već nije
Napipavam na čelu rogove stalagmite
Od metode mučenja vodom koju ne smem da pijem
Ali moram da istrajem
Sve dok se slike ne vrate u mračnu komoru
 U njoj jedino umem da dišem
I svima koji su dodirom ostavili leprozni trag na ovoj koži
 Želim da pružim topao zagrljaj
Od toga će im iz pora porasti niz mirisnih tulipana
Usadiću im između pršljenova po klicu svakog stabla
Da i nakon pada u bombaškim orgijama i učestalim svađama
 Na raskrscima grada
 Omoguće makar vrapcima utehu u hladu bora i hrasta.

Dijagnoza

U izveštaju stoji: Mozak inficiran demonima
Evo prilike da pogledate svet mojim očima
Toga sam svestan:
Ovaj je život samo jedan Istrošen potencijal
Kad me nakon izliva besa medicinska sestra pita da li sam bistar
Ja joj poverljivo priznam da se Ispod ne brijam
Fino se napijem dok ne zapenim Prvo se ispišam
 Posle ciljam
Ako ostvarim svoje želje šta dolazi posle cilja
Verovatno omča Stolica u stranu Potom policija
Zato kategorički odbijam bilo kakav uspeh
Jeste li znali da u proseku umre
Po jedno dete za svaku reč pesme koju čujete
Praviću se da to zaista jeste jedina moć poezije
Posle priče ostaju samo poslovice i posledice
Za vaše sam dobro najčešće zarobljen u četiri zida
U njima razmišljam da napravim kilo karmina
Od cijanida
Nazvaću ga *Femme Fatale* bez ikakvog stida
 I kad se javi prva ljubavna iskra
Poljubac će romantično ovenčati smrt jadnog lika
Ako odavde izađem ikad za to imam spreman pametan hod
I kad me žandarmi zaustave
Ne proziru da sam naumio zlo
Jer svaki moj prenatrpan slog
Previše je za njihove izgledne umove
Sada je pravo vreme u pesmi da se okrenem sebi
Prošla je godina otkako je rekla da ne vredim
I dalje živim u Tebi
Moj otac predviđa skorbu smrt
Da li uopšte vredi
Da mu govorim da ga volim Mrzim Osećam nemir
Dok njega ogromnog teglim Tragičnog oca
Bez zdravstvene knjižice Oteklog trbuha
Zbog tereta nasleđa i propratnih utvara
 Napola mi je napukla grbača

Potrebna je samo jedna doza ovog užasa
Da vas zauvek uspava Šta zapravo pokušavam?
Da zapenim Ispišam sve demone koji se kače na parče moje
 kože
Na očne jabučice Štitne žlezde Na prljave nokte
Glavni izveštaj laže Nisu inficirane samo moždane pore
Već svaka kapljica sluzokože
Svaka dlačica kose I sve moje krhke koske
Šta mislite Koliko dece je do sada umrlo?

NEMA OPORAVKA NEMA POVRATKA

Pobuna (ili kako su me obrlatili u sobi 101)

Čovek bira rob se pokorava
Dok svet čeka na opravku Za opake nema odmora
Vaše *Would you kindly* fraze kod mene ne prolaze
U ušima žbun vate da se zaštitim od bučne promaje
 Glasova koji govore
 Glasova koji govore
Zauzvrat urlam slogane za sve radnike propale:
Slaviti Prosjake
Spaliti banke
Staviti bombe u akten-tašne
Slaviti prosjake
Spaliti banke
Staviti bombe u akten-tašne
Naša jevandjelja gmižu preko VPN zidova
Vođeni dirigentskom palicom hitrih kripto-anarhista
 Sajfer-pankera Sajber-gorštaka
 Poeterorista
Zar smo fijaker-konji
 U celodnevnom iščekivanju Godoa pod suncem?
Brži od usne uvek su prsti i tastature
Primam priviđenje Iz utrobe *Boston Dynamics* studija
 Zakrčaće laveži grube zveri Žičanog kurjaka
Okrenite se od pokretnih slika na zidu Gospodo moja
To se ne čuje šum mora kad se na uho prisloni školjka
 Već sopstvena krv Naša jedina borba
Vlastita reč čija je istina neporeciva
Uvek spremna za giljotinu jezika
Poezija jeste jedini insekticid-prah
 Protiv korporativnih tarantula
Efektivna antraks-ampula
 Za zapušene pore belih okovratnika
Puška i pisaća mašina porod su iste ruke
Ne treba da vas čudi kad mi barut i grafit omaste prste
Znam Svestan sam Od mene biste rado
Napravili jednog Asanža ili Vinstona Smita

Ali ipak sam bliži Vitezu od Tužnog Lika
Odavno je sve razliveno Poput rovitog jajeta
Središte popušta Postaje poprište ratova
 Od Vitlejema do Vijetnama
Te zavitlajmo gajtane od pegle na protivničke jatagane
Sve što imamo jeste poslednji roptaj
 Sveće protiv nadolazeće tame
Kavez od hiljadu metara i dalje je kavez
I mogu da mi slome sve osim moje glave
Zato Slavimo prosjake
 Spalimo banke
 Stavimo bombe u akten-tašne
 Slavimo...
Nadut od žestine Dovoljan je samo vrh igle
Da me rasprsne na priče u kojima nema istine
Svestan sam onog što pevam:
 Sumnja je trula ruža
 Širi latice svuda
 Ulazi ti u usta
 Želi da se u njoj kupiš
Na kraju sam samo
Polu-pesnik Polu-pacov
Bolešljivi mesija Pod miškom nosim ašov
Od piljevine ne možeš načiniti drvo
Ni od drveta piljevinu kada te izlomi tumor
Nek Bahantkinje naprave od mojih udova toteme
Ako ne uspem ja Uspeće moje seme
Zato Spalimo prosjake
 Slavimo Banke
 Stavimo bombone u akten-
 Šta bre?

Pharmakoi

„Onaj koji izdrži do kraja, taj će se spasti!“
Jevanđelje po Mateju, 24:13

Ovom će gradu uvek biti potrebne žrtve
Pogotovo kad ogoljene Lihtenbergove figure
Do cvetanja ozrači podgojeno Sunce
Dok boravih u samici mnogi su podivljali:
Vršene im transfuzije ovčije krvi da smire strasti
Klistirani iznureni pacijenti Podložni kožnoj mijazi
Slanine na nadlanici privukoše glodare
Eto zločinca kojem se mogu radovati
Svako prst rado gura u čeljust žutih zuba
Ako postoji šansa da bude odgrižen
Da se ugazi u sitan izmet i glasno vrisne
Došla je kuga!
Od ispaštanja nema leka Potrebna je ljudska žrtva
Nas dvojica prognanika
Istog lika Slomljenog duha
U ruci klona Korbač od pacovske dlake
Urezuje brazde u tkanine svojih leđa
Kada na nas oštro kamenje bace
Svi ti jadnici Pobesnili od gluposti
Tako ih je lako zatraviti
Tropski čirovi pod miškom
A oni žele nas odbaciti?
Dvojica pokajnika
U isto vreme prognani Drugim putem hodali
Iza tvog poveza na oku i čutljivih usana
Leži upornost vredna divljenja
Keelah se'lai Flagelant-brate iz epruvete
Ovde su nas sudbine dovele jer su htele
Sigurno te s razlogom stvorile
Da šibaš sebe dok te kamenuju ovi
Koji u besu grebu vene Jedu smeće
I ko pesičava deca seru u krevet
Flagelant-brate iz epruvete
Dok kamenovani stojimo na izlazu iz Tebe
Nek tvoj korak uz senku prati komad sreće.

Slepi miš: (...) Devojka zakolje slepog miša srebrnim ili zlatnim novcem
pa ga uoči Đurđevdana obnese oko zavoljenog mladića, ili probuši krila
slepog miša pa kroz otvore pogleda na mladića, da bi ga pridobila.

Abortus ljubavi
carskim rezom

Paunovo pevanje

Tvoje su ukrštene noge trup strašila
Sigurno ti je koža bleđa
 Sigurno su ti rebra providna
I voleo bih da pod prstima pritisnem tvoje srce
 Dok pumpa život bledunjavim venama
I voleo bih da vidim tvoja sićušna pluća
 Kako se pune vazduhom dok zadihana
 Pokušavaš da uhvatiš moj korak
Ubedio sam sebe da mogu da volim samo
 Lomljivo
Jer istom rukom mogu da te dignem na oblak
 I da slomim vratić
No To je iluzija
Šarena ptica u zatvoru ipak pevuši
Kaže „Sumrak je
Čuješ li Sunce kad god uzdahnem?
Iza njenog hoda raste maslačak
Iza njenog uha nižu se pahuljice koje
 (Ne zaboravi)
Samo na svetlosti pokazuju lepotu“
Pomislio sam Možda je moja sudbina
Da zacvrkućem u njenim rebrima.

Eden

Za svaki izliv krvi u um
 Crvenilo ušiju
Za rastegnute usne koje kažu
 "Odslužili smo svaku zemaljsku kaznu"
 I nastavljaju da se smeju
Za sve rascepkane snove kojih se ne sećam
 Ali osećam
Ti Ti si postojala u njima
 Sa očima u kojima se
Plodni mulj rodi da pokriva svet
Zaslužna si
I zaslužuješ zato toplu glinu
Moje prste da je oblikujem u ono što želiš
Za svaki nokat nežnosti urezan u leđa
 Iz kojih tumačim smisao sebe
Za ranjivost ljupkog vrata koji otkrivaš
 I kažeš Ovo je moja dolina cveća
Zubima grickam svaki pupoljak
 "A ovo je lepota biljke
 Ovo je ruža izrasla iz krvotoka".

Prvi ples na Trebniku

I dok su šepajući nežiti
(Sa neoglodanih kostiju na prašinu kaplju bale)
 Pokušali da sasuše u meni ono malo pokreta
Dok su vrane sejale perje po svakom koraku
 Ipak sam Zaklonjenih očiju
 U strahu od kljunova lešinara
 Video vatru u onoj
 Koja je osetila vatru u meni
I dok su se medveđe zamke i nagazne mine
 Širile kao noge domorodaca u plesu duhova
Pucali su mi šavovi koji nisu voleli Nisu voleli toplo
 Mraz ih je lepio za kožu rekavši da
 Ova lava ispod Ova lava ispod
 Nikad ne sme zaživeti
Napucale rane dimile su se i moljakale
 "Sipaj u nas jake vode One što peku
 Obećavamo da će vatra da zgasne!"
Sipao sam kao olujno nebo potopa
 Ovo je Helhajm Pevaće pesme o meni
 Mislio sam
Al posle desetine zgaženih puževa kako da ne pitam:
Otkud Ja na ovom putu ako nisam ni živio?
 Otkud ovi šavovi ako se ne sećam bolova?
I da Prozreo sam druge i pobegao u sebe
 (Te ko bi i hteo o meni da peva?)
I da Pucanje puževih kućica
 Pod nožnim prstima i dalje sanjam
 No plamenovi su ranije samo siktali
 Samo skitali oko mojih stopala
(Zamišljao sam da su veličanstvene lomače
 A bile su smešne varnice nejakih sveća)
Ove vatre Njene vatre Topile su metalne zamke
 Od njih su bombe u sebi pucale
Iako su mi noge nagorele Odeća se topila
 Lice menjalo u ekstazi toplote
Iako su kopče pukle i pustile iznutrice da s vatrom opšte
 Znao sam vatru
 I vatra je znala mene.

Pesma Solomonova

Napisaću savršenu pesmu
 Ne o oronuloj ludnici
 Čiji spratovi bruje žamorom stanara
Ne o čovekovim šupljinama Iako zadivljuju dok drhte
Napisaću savršenu pesmu
 Ne krvlju sa žrtvenika Ne uz kletvu
Ne barutom niti srpom
Pisaću je kao da prvi put udišem proleće
Bez reči koje mogu da unište
Ne o sebi Jer nisam odoleo korozivnim kiselinama
 Nisam smeo da kažem bol
 Kad je odlučio da porobi jezik
Ne o ovom gradu Koliko god voleo njegove zidove
 I smogom natopljene horizonte uskih ulica
Napisaću savršenu pesmu
 Snagom ratnog pokliča Mekoćom toplog krzna
Nju će čuti samo jedne uši
 One uši koje zaslužuju pažnju neizmišljenih izraza
I možda još ne smem da je započnem
 Ali znam Siguran sam
 Jednoga dana napisaću savršenu pesmu
 Za tebe.

Latica Sumnja

Da li uopšte znači
 Da sam mogao da budem s tobom
Ne s tobom S tobom Da
I perem grozdove pod hladnim mlazom česme u dvorištu
Ili Pak Da zaboravim na sve vas
Sve dugokose i kratkovide
 Otcepim ivicu hartije na kojoj piše
 „Njih moraš“
I upustim se u pustolovinu
 Od pustinje do močvare
 Od stepskih trava do večnih Alpa
Pesma nije potrebna ako živim sve što ona sanja
 Možda u drugom životu Uteha
 Možda u
U pizde majčine da nosim sve ambicije
Čemu one ako ih ugasim ko kiša nezaklonjenu šibicu
 Prezirem dim
 Zamagli sećanja i obeščasti čistu odeću
Ali već dobro znaš Ne ti Ti Malecka
Da palim sve mostove čim osetim mučninu tokom prelaska
Obožavam starog sebe koji je voleo ruže i čupao korov
Obožavam starog sebe koji je verovao rečima i idealima
 Ako je umro Slava mu
 Ako se krije Đavo mu ne dao da izroni sad
Sad kad krotim svoju samoću ko pomahnitalog Pegaza
Prisetiću se ovih reči
 Kad god novi čvor uzrokuje bol u leđima
 Kad god ostanem s nogama u mulju
 A mećava pokuca na kapke
 Kad god lažem
 Da ne bih morao da kucam eksere u tuđe zglobove
Spuštene roletne moje su negovateljice
Svaka rupica za znatiželju lek
 Da tek delić sunca upijem.

Gatanje

U jačini plime i zadahu sveže porobljenih mora
Ostriga i školjki zbog kojih se nozdrva nabora
Žene stegnutih grudi bulje u tarot
Ali naša sudbina nije tamo
Tu su zadimljeni papci groktavih lepotana
Htela si da ih usvojiš Vežeš im mašne oko vrata
Tu su moje nakostrešene vratne žile koje zagolicaš usnom
Tu su moje ravnodušne ruke koje uz večernje sunce stigne umor
Tu smo mi
Ali naša sudbina nije tamo
I ovde sam ja Odvojen od svega i sposoban
Nesrećan Ali odlučan da ideju sprovedem
U nešto više od same sebe
(A gde je naša sudbina ako se u dve reke uliva)
Muškarci telećim očima bulje u tvoje krivulje
U njima se i ale izgube Grane drveća isuš
Sudbine su tamo gde se sudbine ugnezde
Kad ptice odluče da promene drveće.

Kristalizacija medenog meseca

Za samo jednu noć
Spuštenih roletni i krupnih kiša
Postao sam neko koga ne prepoznajem
I kako posle da ti verujem kad mi kažeš
Štagod da kažeš
Kad ne vidiš da se promenio splet žila ispod kostima
U toj noći razotkrio sam sve svoje identitete
Kao lažljive manijake
Skinuo sam sebe sa sebe
Čemu duša narogušenom strašilu
Pobegao iz Tebe
Čemu jecaj odsečenom uhu
No biće vremena Biće vremena
Za litre smejanja Za zvečanje flaša
Za podrige i pokliče
Ali u ovoj noći
Koja traje duže od jedne stene
Ovoj noći uneo sam preko potreban nered
Više nisi poželjna.

Promukli labud

Kada bih iščupao svoja creva
U njih zabio šarene lampione
 Raširio bih se po gradu
 Da tokom cele godine osvetlim staze skitnica
I to je bolje Nego biti sam u sobi
Jer kad si Sam u sobi onda si samo Sam u sobi
Grlu bliskom jecaju sledi povratak pevanju
Ključne reči Krv Žudnja Neuspeh
 Dok ne zacvrkujem ko slavuj ili neslavno utihnem
„Okani se toga To je samo de-“
Samo demon koji noktom grebucka meko tkivo
 Prizivajući potkožne šapate o onome što je bilo
 I onome što sad boli
Kad bih umeo da iščupam svoja creva
Igrao bih lastiš sa njima Preskakao vijače
Možda bih čak i Bio srećan ali
Nema katarze Samo predugački stihovi od kojih se zubi lome
Nema katarze
 Samo crno-beli snovi o harmonici koja stomak bode
Od creva takođe možeš napraviti ljuljašku
 Ili omču
Na kraju nije ni bitno na koji se način ljuljaš.

Poslednja Poslanica

Slomila si me
 Neće biti savršene pesme
Rasparčano ogledalo ne prikazuje lepotu
I niko ne želi komadiće stakla dok vire iz nogu
Ali rodiće se iz svega toga
 Jedna neman podla
 Koja će proždrati pola sveta moga
Ili se barem nadam
Od tebe mi je ostalo parče masne košuljice
 Lagodno si je skinula
Obukla nove haljine i upustila se u pustolovine
Moji prsti ne vole masno
 To je sve što od tebe imam
Izgubio sam te u noći podzemnoj daleku
Najboljeg prijatelja Saputnicu Ljubavnicu
Nedostaješ više nego što smem da priznam
Izgubio sam sebe
 I u toj oluji teško je pratiti mekane otiske stopala
“Niko nije savršen jer smo svi slomljeni”
Zaborav je đavolji put
Mrkva na štapu za moju magareću ljubav
I juriću je s nadom da ću se survati sa litice
 Tamo Tamo negde gde zaborav caruje.

Bolest rađa silnika

Ars totum requirit hominem

Nosilac

Ovo je ukleta krv
Što pre je pustiti nek teče
Niz udubljenja pločnika zatrovanog grada
Ne mogu je nahraniti ako ne znam kad je gladna
Pogrešna krv
U njoj se mešaju zrnca onih koje prezirem
Sa onim o kojima ništa ne znam
Bolesna Bolesna krv
I shvatam zašto pritiska moje telo ka zemlji
Shvatam zašto vrišti kao da ne pripada meni
Jer ne pripada meni Ona ne pripada meni
Prosečna krv
I sve što njome napišem
Razlije se Razlije u jednom naletu plime
Obična krv Ona ne dopušta napretke
Razbije sve Razbije sve iluzije o pomaku
U peščane dine ukopa moje ime
Vene tužne puzavice Usahnuli putokazi
Dugo nismo drugovali
Za to krivi ružnu krv
Boje matorog krpelja
Za to krivi sva mešanja
Svaki ukraden zalogaj
Sva bratoubilačka ratovanja mojih predaka
Sve vriske željenih i neželjenih jebanja
Obesna krv
Žig koji ne mogu skinuti
Do dana kada ispari.

Coitus

Rusalka hodaju nakrivo
Nešto se migolji u crevima
Crvić sa oteklim usnim mišićima
To su
Veštački zaslađivači
Nagrizli čekinje gladnog jadnika
To je skakutanje živahnih tabana na mesečini
Osujetilo bujanje korova u žitu
Dete će biti ljupka devojčica Zakopana nakon sna da
Nas zaštiti U borovom kovčegu će se napatiti
Prutić-nožicama tupkaće tvrdo drvo Onda će zaplakati
I tek će se ujutru nimfe uznemiriti kad vide
Neko je oteo njihove zimske zalihe
I u rupu usadio paprat i kamenje
Dečaci koračaju pogrbljeno Njihovi nabrekli prutići
Sizifovski kotrljaju mošnice niz drumove
Maštaju o tome da se ni u jednom dvorištu ne skrase
Ali Atlas-kičma nosi prezime
I svaki suglasnik Svaki predviđivi završetak
Zainaćeno zajaše oslabeledo meso pršljenova
Ako ne kresneš šibicu o ivicu
Nema više plamenova Nema plamenova
I meso postane užina crvićima.

Partus (sequitur ventrem)

I bi porod Da li poročan nakot
Ili proročkim znakom donet plod prožet snagom?
Verovatno nije lako ispao iz nje
Skrivala je kako si stigla na svet
A onda nas i napustila
Kako da te spustim na neravno tle?
Pogotovo jer sekiru od potkovice uginulog konja
Nismo goli i nemi načinili petkom u gluvo doba
Je li plod bezgrešno začet poput ajkule čekićare
Istovetna kopija svoje majke
Od mladeža iza uha
Do utrnutog domalog prsta i oblika šake?
Možda ćeš biti veštica iznikla iz modre materične košuljice
I kad staklene okice koje ti krase lice
Usmeriš ka meni
Znaću da u tom pogledu punom sažaljenja i ljubavi
Proročki dar leži
Ali moram te zaštititi Trećeg će dana
Pre ponoći suđenice pokucati
Dok spavaš nežno obasjana mesečevim svetlom
Hoće li reći nešto što će te ovekovečiti srećom
Ili će se najstarija usuditi da te što pre umori svojom pesmom
Možda si U posve mirnoj noći
Kad se odrazi visokih topola verno oslikavaju po vodi
Tiho izletela iz moje usnule glave
(U tom slučaju plašim se naše zaglušujuće tame)
Spremne su sve amajlije ako i mene zgrabe
Od komadića tisovine u kolevci Ušivenih kostiju u odeći
I na kapicu prikačeno parče krtičje šape
Dotad slatko spavaj Moje malo mače
Poslednji žig zaštite Poljubac na čelu od tate.

Kada pas ogrebe zemlju zadnjim nogama i tu se pomokri, takvi tragovi nazivaju se sugrebi, i smatraju se nečistim i opasnim za čoveka. Ako čovek slučajno nagazi na takve tragove, da se ne bi razboleo, on ih popljuje. A ako pređe preko njih, ne videći ih, po narodnom verovanju njegova koža se opliči kao da je dodirnut koprivom i počinje da ga svrbi. Tada se baje od sugreba.

Šupljine

Ova bolest čini da kratkovečno mislim
Šapuće mi na kiši:
“Svi dani su isti Biće lepše ako visiš”
Omča pred očima
Oče naš nju ne otera
Okončati se Nasušna potreba
Poslednji poljubac bez osmeha
Nema štednje Nema pažnje
Nema slave u pozne dane
Iako grize savest
 Iako pišem znam gde
 Me vode prazne reči bez nade
Lakše je okončati sebe
 Nego popločati bedem
Lakše je uviti se u ćebe
 Nego izvući se iz bede
I zna se šta je glavni problem u stvari
 Pre svega me davi
 Fantomski bol rebra koje fali
I njime se hrani ova bolest u mojoj glavi
Nek pun mesec svom silinom zdrobi ovu svest
Natopi me podužim snoviđenjima
 U kojima kandže cepaju svako parče nalog tela
Takvi bolovi su potrebni
 Ovaj koji me sada natapa
 Nikad više ne želim da osetim
Lako je hodati po vodi
 Ali šta činiti sa ranom na nozi
 Kad počne da se gnoji?

Tinitus i Tanatos

Jutro (neprimetno zujanje, tišina ga otkriva, žamor Tebe utapa)
Mladost je mrtva
Stigla me njena odmetništva
Rđavi udovi Nabrekli trbusi
Celodnevna pištanja Ukočenost vilice
Mladost je pobegla kako je i samu sebe dovela
Uz nepoželjni prasak i propratna cviljenja
Predstavila se kao otmena i smirena
A potom mi otela sve osim imena
Ponoć (nema tišine nema tišine ovde nikad neće biti tišine)
Poslednji sam put tišinu čuo u snu
Poslednji put u njemu doživeo muk
Ritam bubne opne koju obavlja puls
Tera me da vrištim uz njega dok guši mi um
Tinitus i Tanatos
Tetanus jer hodam bos
Ti nisi tu kad spava zlo
Odavno je prošla noć
Tinitus i Tanatos
Mladost je postala kost
Koliko je glasan Bog?
To zna drugi *Pharmakos*.

Temet Nosce II (O Nadahuću)

Mozak je kašasta masa dok stomak samo pita

„Ima li brašna za danas?“

Ako je ispred mene uvek prašnjava staza

Ima li pesme koja može da se pravi od blata?

Lusi daj mi svrhu

Šapni uhu novu svrhu

Da bih znao koju cuclu

Da okadim posle sudnjeg dana!

Nije bitno šta je hrana

Dokle god su usta gladna

Dokle god mi šuplja jama

Stomaka viče: „Daj gnev nama!“

I prošlo je slučajno dejstvo njenih isparenja

Ostala je samo želja za pesmom o delu tela

Koje nije želudac

Koje nije želudac

Koje nije prostor

Žedan svega što nije Ja

I verovatno s razlogom propadoh kroz lažno dno

No je li uopšte važno to ako dole ne nađoh svoj

Odras Uspeh je preživeti drugi poraz

Ko se grčevito sebe drži – kako da pusti korak?

I mozak je kašasta masa

Ko zna zašto sam gladan

Možda samo još danas

Možda samo još danas

Sve ovo što u mom grlu ključa

Hoće li ikad izaći na usta

Ili makar otključati put ka unutra?

Uvek će biti izgovora za nerad

I da Nikada zaista neću biti srećan.

Test 4. *Standing extension test. (1) First stand on both feet. Does extending and then twisting one way cause pain? (2) If YES stand on one foot – the same foot as the side of pain and repeat. Does this change the pain?*

All about that blues

„Veliki broj beba sa poremećajima testisa
rađaju žene koje su jele govedinu
zatrovanu hemijskim aditivom PBB“*

Prikladno štivo za pored bazena
I jedino istinsko društvo pravi mi moja ćerka
(Kao i kušanje mladih žena koje oko pomno gleda)
I znam da je moja žudnja pošast zadrnog uma
Ali časopis mi izričito govori o fenomenu plavih kugla
Epididimalna hipertenzija
Tuđa Mlada tela izvajana rajskom šakom
No kriju paklene muke i nije vredno
Nije vredno prepustiti se pohoti tek tako
(Članak preporučuje hladnu vodu)
Tu su i stara čela Iznemogle sredovečne ženice
Njihovo testo odavno nabubrelo i splasnulo
Moje oči jedu Jedu I dalje jedu
Voda hladna poput šake snega
Uvučene između majice i leđa
Presekla me kao kasapin parče rebra
Voda hladna poput oštrice žileta
Koliko god bila slatka tuđa tela
To je kao da grizem žilice mesa
Zaglavljene između zuba dva jutra
Moja ćerka Omršavela od tereta nasleđa
Veselo šljapka kratkim perajima na sredini bazena
Koje li sve tuđe oči Skriveno iza tamnih naočara
Krišom gledaju njena peraja

Kako zaštititi nešto što će uvek biti krhko
Koliko god da ojača Koliko god da bude lomljeno
Nastavi da sijaš čak i kad stigne zima
Ali čuvaj se Fenrira Devojčice mila
Sve njegove armije trudiće se da pojedu tvoja sunca
Ali nikad Nikad im ne smeš prepustiti poslednji uzdah
Moraćeš sama da se čuvaš
Kad me stignu umori Metastazirajući tumori
Ili me noćne more pokose
Neće biti nikoga ko će tvoje kose zaštititi od tuđih makaza.

* Rae Tyson, „Pollutans Breed Deadly Synthetic: Chemicals May Mimic Hormone“, USA Today, 21. april 1994, D4.

Reinkarnacija Svete Orlan

Budi moj Diznilend
U tebi nikad da ne umrem
Pepeo Pompeje
Čuvaj mi najlepše delove
Budi nova Lusi
Budi kurva što se guši
Budi puž na gornjoj usni
Doveka po njoj da puziš
~~~~~  
O šta je ljubav negoli trula krpa  
Pred hrpom prljavog posuđa  
Tvoja bi kosa gorela  
Ko presovana piljevina kad žar u nju odluta  
Starimo ko jeftina vina  
Peniš kad pričam  
Kažeš „Srećnija nisam  
    Zar ti predviđaš išta?“  
Plitka predigra u kojoj si uspešna  
Tvoja obećanja      Rep guštera  
Ti si htela štošta      Ti si jela Boga  
A ja    Dovoljno mršav da stanem u senku semafora  
Tvojih sedam lica i komad nosa me gleda ko da  
Nemam stomak za teška zlodela  
Skalpel u rukama mojom savešću upravlja  
Boginja mi šapuće da je vreme da progledaš  
~~~~~  
Teško doći do tvoje nepromočive kože
Jer do molitve vode
 Modrice koje ostave podlive grozne
A ja bodem i bodem
Vičem BOŽE O BOŽE
Jesi li ovde il' ovde
(Uspeo je neopaženo da ode)
Ušuškaću se i ja u rupu jednu
 Makar to bio tvoj anđeo u snegu.

Oda grčkoj kurvi

~~~~~  
"Symmetry, dear Steinman.  
It's time we did something about symmetry..."  
J.S. Steinman, *Medical Pavilion Audio Diaries*  
~~~~~  
Lepota je strašna bolest
Priziva dokone i ohole da se zakače na vaše pore
Tankom sisaljkom izvuku sve slatke sokove
Naša su tela minijaturne distopije
 Olupine na smetlištu
Ali ništa ne može tako brzo da opije
 Poput rascvetane zečije usne
Dajte mi krivonoge kučke
I njihovim hodom popločaćemo vijugavi put do Spasenja
Moje srce Kljun ptice proboden špricem
Moje lice Uvojak repa lisice pri dnu bodljikave žice
Žudim samo za slomljenim karlicama
I licima koja nisu nalickana Već blagosiljana masnicama
Onaj koji ne voli izobličeno
 Uvek će nas želeti zbog oblika mišića i mesa
 Nikad zbog tragova koje je sudbinski podarila lepra
Ostavi po strani snove o 7-procentnoj telesnoj masti
Vulkan-jezici otekli od previše soli nek zadoje tvoje apetite
Zadovoljene su šake pune celulita
Moja pluća Plastične kese sa deponija meksičkih favela
Moja creva Ukočen kostur u gepeku Volkswagen bube '68
Zanemari kamenac na kecu
 Slomljene sedmice koje iznutra rezbare obraze
Zanemari pucketajuće koleno koje zaskiči
 Kad god mu se približi vozilo u petoj brzini
Neka nas ponosno nadraže ožiljci carskih rezova
 Naslage između pršljenova
 I duboke brazde strija po butinama
Ova trošna Izmorena tela postaće lep prah.

Kotarov sindrom

U tvojoj sobi sva svetla su ugašena
Delimo iste boljke Počivši oče
Osećam kako mi gmižu telom čim mi se oči sklope
Odavno su ti duševadnici otrgli vapaj iz grla
Ali ne pre no što si zaumnim jezikom
 Raskopčao moju nezaštićenu školjku uha
Zašto majke nisu bile bogomoljke samoubice?
Nasilno skinute umrlice
 Ne mogu obrisati sećanje na podbulo lice
Smrt u pokretnim zenicama uzvratila je prazan pogled
Ubedivši me da je telo samo telo
I uskoro će tvoje prestati da diše nad zemljom
Dok su te još mlitavog i vrelog
Umotanog u ćebe Sa kolutavim očima pod čelom
 Sa ukleštenom kilom Oteklog
 I za Harona spremnog
 Odvezli u nepovrat
Crtao sam moje male utvare
Crne Vijugave
 Željan teškog sna
U mojoj sobi svetlo više ne gori
Ako se ne okrenem veri Moraću mori
Dok me nedostatak jedne ili višak druge ne oživi
 Ili ovo već nepokretno telo potpuno slomi.

Druga Operacija

"Sve je toliko dobro,
Da je već neizlečivo."
M. Danojlić, *I to je moja pustoš*

“Ugradićemo ti dispencer za pilule
U želudačni džepčić
I svaki krik (adekvatno glasan ili tih)
Ispustiće niz odgovarajućih lekova
Džep ima do pet pregrada
Prema tvojoj dijagnozi za:

1.	Periorbitalnu dermoidnu cistu
2.	Povijenu kičmu
3.	Bol u zglobovima
4.	Hipohondriju
5.	Duševne nemire

Imaš isti zvuk kašlja kao svaki tvoj muški predak
Da si zaista svestan onoga što ti treba
Znao bi u kom grmu leži Panacea”
Dobro mi je poznat vaš sterilni diskurs
Nije to umiranje
Već otkazivanje vitalnih organa
Nema otetih rebara
Samo poništavanja validnosti braka
Kad za prelazak granice sledi kazna
Ostaju nam ova dvojna državljanstva
Gde nam se pruža šansa
Da putujemo od zdravog do bolesnog carstva
Većiti konzervansi sačuvaće jektičava obličja
U kašalj prosjaka uroniću Sačuvaće me Ponizna
Obest rađa silnika
Slinavog ali sa sviralom na ivici usne
Trbuhozborca sa uvećanom jetrom i gastritisom
Oca bledog deteta uvijenog u mistično
U to ime ispijmo čašu rečne vode i meda jer
Moramo uspavati melanholiju makar na jedan tren.

U snu svome

Facilis descensus Averno

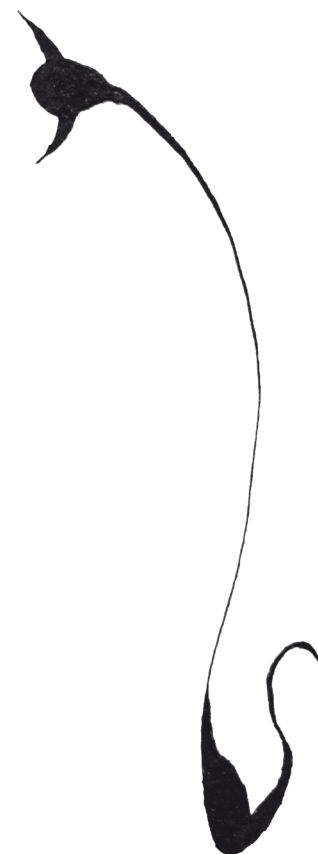

Psalam 3:5

Olovni dani Dugi su skorbut-nokti
Otkineš svaki kad stignu promukle noći
 Kako zagrliti kurvu i prihvatiti njenu sudbu?
 Kako trčati kad je od olovnih nogu brži kuršum?
U njima se šape male mačke grče usred bezazlene igre
I tanke usne pene Noge teške
 S poda ne možeš da je digneš
Tvoji snovi su predeo za dešavanja
 Kojima svakodnevica oskudeva
Tvoji snovi su alatka za nova stvaranja i preživljavanja
Ali šta činiti posle spavanja
 Kako se smiriti posle spavanja?

Temet Nosce III

Tako to biva kad klone glava
Kad iscuri sve što te čini gladnim
Na mestu mozga gnezdi se slama
Kad tako biva Samo spavam
I blagi pokret mi kosti slama
Tako to biva kad saznam šta sam.

San 48.

„Zima je uvek delovala razarajuće po tebe“

Pol Gogen, *Pismo Van Gogu*

Jedne večeri usnio sam mače

U krilo mi je udobno smestilo njušku

I cijuknulo „Tata!“

Odlučio da sebe stavim pod lupu

Ali samo sam spržio ruku Naučio da saosećam sa mravima

Razmišljao Kako bi bilo da ne moram da razmišljam

Kakav li je užas kada te ništa ne zanima?

U trenu pre paljenja kože pod staklom vidim dva tastera

Jedino usmerenim zrakom mogu da se nateram

Da delam

Vidim kako bokserom izbijam nekome zube

Vidim kako makazama sečem ruže

Osnovni nagoni Da zadavim Ili zadivim

Stvoreno razložim i slomljeno čitavim načinim

Ali tasteri su falični

Često se zadesi da nijedan ne radi

Mnogi od nas osuđeni su na prosečnost

Ujedno svesni svoje nesreće

Armija prokletnika sa tupom olovkom u džepu

Ašovom između rebara

Utešno će biti ovo trošno telo ostaviti vatri

Još bolje Mački koja će moći da zahvali svom tati

Na svežoj hrani Ostatak nek se baci po promrzloj bašti

Da kroz iznutrice gladnom korovu šapućem

Porasti

Splet mojih rđajućih žica i slatkih bodljica upornih biljaka

Biće jedino što istovremeno može da razori i da izvaja

I možda kad mi korenje ponudi snagu uspeću da priznam da

Moje postojanje ima smisla sad

Moje postojanje ima smisla.

Post-REM lucidnost

Dosad sam bio nevidljiv

Nalikovao iskorišćenoj krpi za suđe

Zarad dodira istrpeće i kad je vruće

I kad joj led nagriza iscepanu teksturu tkanine

Dok neko lupanjem o kamen

Pokušava sante pretvoriti u mrvice

Dosad sam bio nemaran

Govorio istinu kad je trebalo da igram igru

Ispijao ih halapljivo Umesto da polako srkućem na miru

I uvek na kraju ostajao žedni snevač

Ni uz cisternu vode pomoći nema

Po isušenoj koži trajni ožiljci ugnezdije brazde

Svaki novopridošli još jedan je pečat koji kaže

Nema nade

Ona se uvek vešto prikrade

Ponudi samo jedno parče Pokušaj da zgrabiš

I onda opet ode odavde

Dok su me drugi s podozrenjem gledali sa razdaljine

Njeni su prsti poput nagazne mine

U osmeh oblikovali kraterima ovo nakazno lice

Ostavili mesta za trajne priče u kojima imamo nešto više

U kojima imamo nešto više

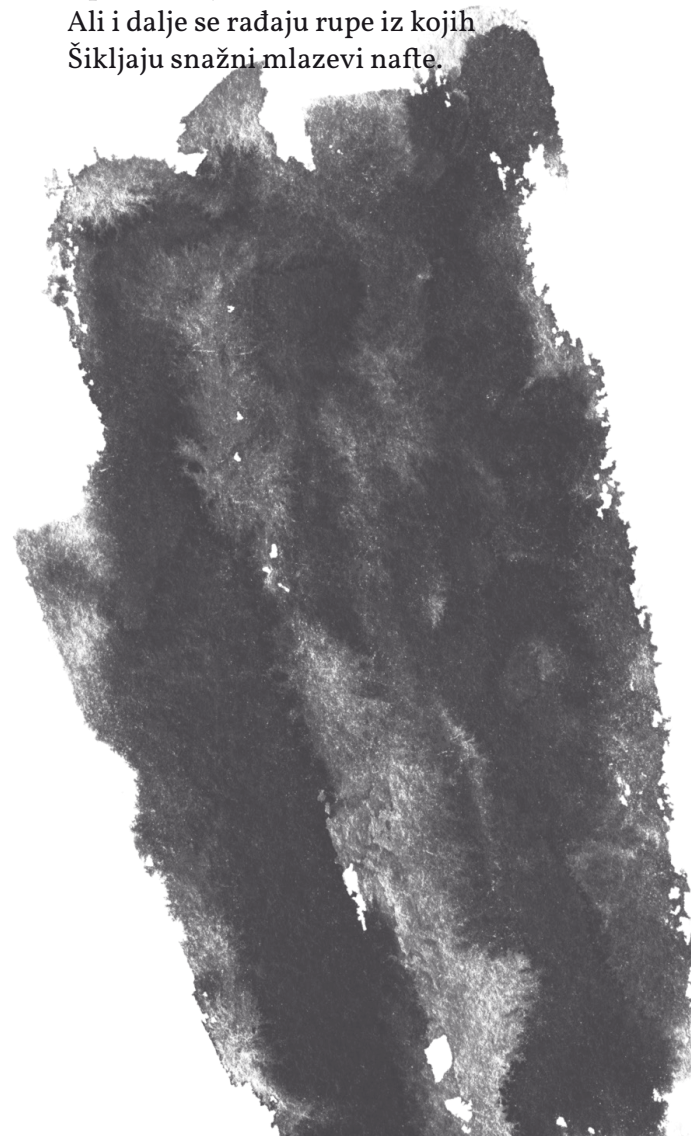
Ali ne možeš me ugristi strasno za usnu

I kazati „Sve drugo što želiš doživeti u snu.“

Nafta (Prvi Košmar)

Trebalo je da jedemo sladoled od crvenog voća
Da se vozimo ringišpilom i držimo jedno drugom sedišta
Pustimo Odletimo zajedno do carstva Božijeg
Mogli smo da ležimo na podu jeftinog motela
 Smejemo se odvratnom udubljenom madracu
 Debelim zavesama sa rupama od cigareta
Ali Da uživamo u udobnosti ispreplitanih tela
Umesto toga pod
 Treperavim svetlom u
 Zabačenom delu grada gde
Pokunjeni psi njuškaju oborene kontejnere
U lepljivom mraku ulice gde si i ti pala
Pokušavam da shvatim šta nam se dešava
Odjednom je iz tvojih usta pokuljala
 Crna nafta
Pa iz ušiju Iz razrogačenih očiju
 Elegantno nalakiranih noktiju
Slivala se niz strme ulice
Jedina srećna okolnost jeste pozna noć jer bi
 Klizavost izazvala lančane sudare
Pokušala si da pričaš
 „Rekla sam ti da će ovo da se desi“
Gutajući svaki drugi slog Daveći se
 U sopstvenoj nafti
Trebalo je da se volimo slatko i ne
Brinemo o velikim životnim pitanjima
 Šta je naša svrha
 Kako ćemo se snaći bez novca sutra
Mogli smo preživeti barem neko vreme
 Od prodaje ukradenih knjiga
Posedujem retka izdanja Luja Aragona i Pola Valerija

Rekla si „Donesi kofe za litre nafte
Obezbedi se za dalje Moram da odem odavde“
Tečna zlata su večna patnja
 Šta mi znače kad ne znam gde sam sada
Otišao sam okrenuvši se stotinu puta
I ni na poslednjem koraku nisam video
 Da li je tečnost prestala da kulja
I nisi mrtva
Ostavila u meni nesvarene komade
Još uvek sahranjujem ostatke
Bacam lopate zemlje
 Ali i dalje se rađaju rupe iz kojih
 Šikljaju snažni mlazevi nafte.

*She suddenly began to cough, and blood
poured out of her like song. But in the dream,
she didn't have tuberculosis yet;
she's sure she was infected with a lie,
and inside her, it was the dream that died.*

Kriveljan pod Mesecom

Dečak koji je vikao Kurjak Kurjak
Ostao je bez grla Grla
Krv se stvrdnula kao mrlja pekmeza
Zemlju zatrovala Usadila klicu nereda
Perkele Perkele Sve su ulične keruše
Pobacile uz zvuke pačinko mašina Deru se
Ali od zveckavog sitniša niko ih ne čuje
Napetost grad natapa ko kamen glavicu kupusa
Drvored platana je nafta za pokretnost njegovih udova
Zbog vatre uzbuna Zver je predugo bila usnula
Nema bega od Usuda Bega od Usuda
Šinterske čaklje istopi u svojoj čeljusti
A tebe niko ne budi
Proždire decu čija majka ni ne sluti
Da od njenog poroda ostaće samo trag peruti
Na isflekanj košulji
Izaziva pomor stoke Procurele gasovode
Najednom prezrelo voće
Prigradsko naselje je trajno groblje
Zato te niko Ne budi.

San 585.

Doktore!

Moja trbušna harmonika ispušta tužan zvuk

Ova kuglica tumora

Tesno se pribila uz nju!

Toksoplazmačka

Buji paji Blago taji
U jastuk utoni za bajku o mački
To je bila jedna posebna maca
Krzna tvrdog ko kamen Od smrznutog blata
Prognana iz grada
 No glodarima posebno draga
Na dokovima neuko lizala svoju šapu
Nije znala kako Nije imala majku
Odjednom iz napuštenog broda dopre galama
Okružila je masa nakostrešenih dlaka
Nuna nuna nuške
Mačku su poljubile brojne pacovske njuške
„Sa misijom nas poslaše brodom iz Naragonije
Mi se tebe ne bojimo Gospa nas ne boji se
I ti nju zavolećeš kad o njene trudne obrise
 Protrljaš svoje obraze“
Toksoplazmačka je gromko kašljala
Glodari u horu skičali „Otrov daj nama!“
Čitava graja prizvala oronule radnike
Limfni čvorovi mornarski stežu im vratove
Sluzave rukavice od šamaranja rečne ribe
 Čvrsto drže vinske flaše
Pacove rasteraše (Ili sami odoše da pronađu kutak
Iz kog će izroniti kad čitavim gradom zavlada kuga)
Neuki prorok koji predoseća pogrom
 Znao sam da u maloj maci ne čuči otrov
Za razliku od rulje koja na nju nasrće flašom i motkom
„Lepi ludi mačići Zar ih u vodu baciti“
Pevao sam radnicima u pokušaju da ih omekšam
 „Slepi glupi mačići Oni će nas sahraniti
 Znaš li bre šta sve od vašljive mačke
 Možeš da zakačiš Ali batine najpre
 Od nas ćeš da popiješ!“

Dobih flašu o glavu
 Nosim sramotnu ranu
A sve što sam hteo je da sklonim mačku u stranu
Svakoj rulji dosadi ista meta
Njihova kiša besa je prolazni oblak iznad mesta
Gde smo stajali ona i ja
A ta ista maca leži ti ispod vrata
Kad sklopiš oči ko sad Kad nastupi novi san.

Devet mrtvih pacova

-----||----- opseda mi snove
I kad god na počinak odem dođu mi opet
Svaki put mi zbore da me vole dok me glođu
Kažu

"Bol je pravi otac Ti bio si gluvi očuh
I da nema naših kandži bićeš tužni kostur
A sada si hrpa lišća koja guši oluk."

The dying tubercular is pictured as made more beautiful and more soulful; the person dying of cancer is portrayed as robbed of all capacities of self-transcendence, humiliated by fear and agony.

Pokajnikov košmar

„Canst thou not see?
The flame, flickering once again.
My flail... Bring me my flail.“
Father Ariandel, *Painted World of Ariandel*

Treba imati snage koja ume da nosi
Nepokretne udove kad budilnik zazvoni
Nije utrnuo zato što je strm drum no
Zato što i odmoran se bori sa drvenim umom
Treba imati snage za bolesti koje kroče
Kad uoči noći oči se sklope
Škripa u kičmi otme pokret
I ožiljke prizove da oblikuju snove

To je slomljen čovek

Ne tako voljen čovek

Više kost nego čovek

Ali Stigao-do-ovde-čovek

Treba imati snage Kako da je stvori?
Sve što voli odlučilo je da ga slomi
Pleteni konci koži podariše otrovne pupoljke
Ponosno ih nosi
Kao fleku od buđi što se moli
U sobi koju ne posećuju gosti

Šuplji čoveče

Glupi čoveče

U tvojoj ruci goreće

Jorgovan koji okrutnog aprila

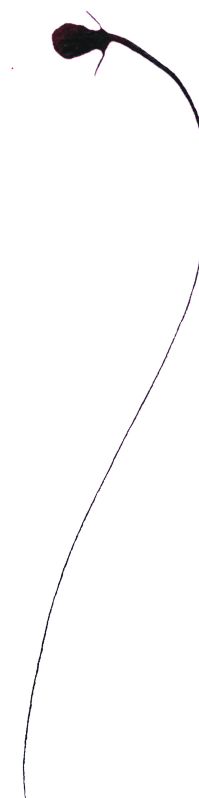
Guši proleće

„Sutra ili drugi dan
Drugi put Drugi san
Drugi krug Drugi glas
Iz rane izleteće
Drugi Ja.“

Garmonbozija

Non gratum anus rodentum

Snežanj

Došla si najpre sa mrazom
Ugnezdila hladnokrvne larve pod moje nokte
(Čuo sam kako najmanja od njih najdublje diše)
Svaka godina uvek ima dve zime
Dve velike smrti
I nebrojeno uboda koji između ostave tragove sitne
(Kad prislониš uho čućeš kako cmizdre)
U tebi sam nalazio reči
Koje su davno iščezle
Donela si kratkotrajno proleće
Propale prilike i ogavne istine
Uboge latice grudnog koša
Koje obrsti gusenica dok se penje do mozga
A kad se pod toplotom sunca prikažu tela trošna
Spoznah da niko ne želi ni topao pozdrav
Ako se u grču usne zategne leprozna koža
Onda je došla pozna letnja groza
Lutanja i sanjarenja
I u tom komešajućem paklu plivanja i davljenja
Moja ćerka Od primordijalne vode modra
Ali odlučna da ne prihvati poraz
(Za razliku od oca koji otežano hoda)
I dok su se u pretesnom kotlu mešali mulj i opalo lišće
Još jednom videh koliko su beznačajne tvoje igre
Predvidive smene sezona Preslikane priče
U kojima mislimo da imamo nešto više
Dok na kraju uvek idemo od jedne
Do druge zime.

Duet Prognanika

Evo nas opet Na obodu grada
Uz miris kanala Škripu tramvaja
Susret dva kralja na isteku snaga
Izmet kafe kaže Kad se piše zna se dakle
Da se priče prazne skrate za makar polovinu glave
U pravu si
Nekad se rastužim kad sastružem deo pete
Beli kralj na D2
Stare čuvar-kuće bacaju se u smeće
Nadu na dno ostavi da se tamo ne pokvari
A pitu vrelu da sažvaćem umesto da je ohladim
Na terasi jer možda je proždere vrabac pohlepni?
Istoj aždaji iznova sečem glave
Znaš da je u vrapcu najveći deo njene snage
Kad niknu nove moraš ih daviti dok su male
Evo Izmet kafe kaže da se silne bračne tajne
Kriju ispred prazne flaše
Bela kraljica na A8
Naopako ona kopa put do sebe od svog groba
Njena borba je samo njena
Lišće ovog čaja peva Ti već ponor smatraš
Mestom ispred svoga raja
Izmet kafe kaže da te tihe stare vradžbe
Vode u iste prazne bajke
Gde kad stisneš hladne šake njene majke
To se najpre shvati kao deo igre jadne
Fenrir i njegov sin progutaće moj poslednji krik
Sa njima a i bez njih ostao bi nesavršen stih
Za tvojim vratom kurjak diše
Šta još više mokro lišće?
Tebe zove ponor ispred ove pozornice
Nikad nije bilo do pobede Kafe ili čaja
Već do rituala Izbora zrna i trava
Boje šoljice i njenih šara
Svilenog dodira lakirane figure šaha
Crni kralj na E3
Partija gotova.

Recitativ Marije Magdalene

Tri godine rasla je na suncu i kiseloj kiši
Kad je priroda rekla:
„Njih dvoje moraju postati prisni!“
Sve što sam ovde stekla
Postaće reka koja se sliva u daleka mora plastike
Za sva oštra koplja sama sam odgovorna
Bila je dovoljna samo jedna čorba
Nekoliko slova od testenine u nizu kažu: Pojavi se
Kosti i krila slepog miša istucaju se u prah
Preskoči sugreb u koji je pas ostavio svoju svrab
Očisti kuća da se dočeka čuma
Skinu se sijalice Pljune u utičnice
I kad najzad padne mrak
Pozovem te da utrobu omastiš
Napitkom kojim sam zauvek postala tvoja
I sve je delovalo bezbolnije
Kad me svako veče gotovo iskreno pokriješ
Sve dok nisi počeo da cviliš

*Izvuci se Molim te
Iščupaj se što pre iz moje utrobe
Iz moje lobanje*

Razilaženje je neminovno
_____Ti imaš svoje puteve_____
|Meni ostaju ovi ćorsokaci|
Znam da ćeš za našu kćer naći način
Da porobi zver koju smo joj krvlju dali
Kod mene nek uči preko senke da puži
Svoje mlečne zube ostavljaće u tatinoj ruci
Naši životi postaće fleke koje će prva kiša da spere
Ti se potrudi da naftom i uljem ostanu ukrašene ruke njene
Sreća koja me ovde čeka Sreća je raspikuća i raspeća
Zove me bestrag
Moram da odem od svega da bih pronašla sebe
Ako ne uspem
I za to postoji rešenje.

Hor glodara

Šta to zboriš kad Šta to zboriš kad
U svojim govnama zlato otkrivaš
Kad sija Atanor Prahom oslika
Komad ožiljka sraslog s kostima
I nikad neće biti časnog poziva
Nikad nećeš znati tuđi pad da odsviraš
Znano je da se štakor koti za
Gospu koja s omčom je snažno skočila
Garmonbozija Garmonbozija
U tvojim snovima radost Božija
Našu Sveticu slatko pokrivaš
Dok te opija njen čaj od kopriva
Njihovim očima radost otima
Strah od proliva Sramnog osipa
Kad ih napadne horda glodara
Znaj da zaraženi bili su odvajkad
Nema oporavka Nema povratka
Ni otrov kad proba Pacov ne povraća
Garmonbozija Garmonbozija
Pošast preživeće samo Ponizna.

Mantra Flagelanta

U slučaju sumnje Prigrli ponor
Kad grizeš usne Prigrli ponor
I kad ti je vruće Prigrli ponor
U doba suše Prigrli ponor
Zbog kože kužne Prigrli ponor
 Pridi mi ponovo Prigrli ponor
Prigrli ponor Prigrli ponor
 Nisi mi dovoljan Prigrli ponor
 Isti si ko i pre Prigrli ponor
 Znam da još voliš me Prigrli ponor
Prigrli ponor Prigrli ponor
Ko smo da sumnjamo Prigrli ponor
U šta sam upao Prigrli Ponor
Jesmo li dovoljni Prigrli ponor
Možda sam volšebnik Prigrli ponor
Prigrli ponor Prigrli ponor
Kosti su mekane Prigrli ponor
Kažem da ne znam sve Prigrli ponor
Pacov je svestan jer Prigrlih ponor
Prigrlih ponor Prigrlih ponor
Možda kad odem ću-- Prigrli ponor!
Šta ako ne bih da-- PRIGRLI PONOR
Moja će poslednja-- PRIGRLI PONOR!
PRIGRLI PONOR! PRIGRLI PONOR!

Prorokova Arija

Nekada su leta trajala makar tri veka
I kad je najveći problem bio napukli dvorišni bojler
Jedina želja bila je da zauvek odem
Od visoke bandere i bedni moljac
Baca sablasnu senku do poda
Odavno prognan Umesto rebra bodež
Ušima odjekuju mokre klompe Zauvek proklet
Bedrena arterija zove zver iz Mračaja
Da posrče šta može
Dalekom bunjištu ostavi ove dronjke
Moje dete U jednoj ruci drška metle
U drugoj vrh komete
Izvor moje sreće
Izvor ove strepnje
Čuvaj se senke što će me zbaciti
Sa ove bine u vode divlje
Ne odaj nikome tajne koje šapuću ptice
Ja svoje odživeh i nadživeh
Vreme je da se suočim sa gubitkom igre
Iza mene ostaće dva ogromna zahteva
1. Sašij mi pokrov od sušenog korova
2. Štagod im činila (Da li pobila ili oprostila)
Ne daj im da te svežu i bace u reku
Znam da ne bi potonula
Nema poklona U obraz poljubac
Želja da prigrliš plimu
Ili zbog svih nas smogneš snage za oproštaj
Pre no što mi čeljust vriskom otvori plućno krilo
Ako bih još nešto iole utešno rekao
To bi bilo

Sadržaj

Ovu knjigu možeš da:

citiraš
mrziš
umnožavaš
cepaš
maziš
recituješ naglas (sebi i drugima)
prepravljáš
podvlačiš
voliš
.
.
.
š

Drugi dolazak

Večernja beseda.....	8
Epitaf pred počinak	10
Predskazanje (Prvi san)	11
Temet Nosce (Pitija Govori).....	12
Poslanica Mariji Magdalení.....	14
Hodočašće	15
Dijagnoza	16
Pobuna	18
Pharmakoi.....	20

Abortus ljubavi carskim rezom

Paunovo pevanje.....	25
Eden	26
Prvi ples na Trebniku	27
Pesma Solomonova	28
Latica Sumnja	29
Gatanje	30
Kristalizacija medenog meseca	31
Promukli labud	32
Poslednja Poslanica.....	33

Bolest rađa silnika

Nosilac	36
Coitus.....	37
Partus (sequitur ventrem).....	38
Šupljine.....	40
Tinitus i Tanatos	41
Temet Nosce II (O Nadahuću).....	42
All about that blues.....	44
Reinkarnacija Svete Orlan.....	46
Oda grčkoj kurvi	47
Kotarov sindrom.....	48
Druga Operacija.....	50

U snu svome

Psalam 3:5 54

Temet Nosce III.....55

San 48.56

Post-REM lucidnost57

Nafta (Prvi Košmar).....58

Kriveljan pod Mesecom..... 61

San 585..... 62

Toksoplazmačka 64

Devet mrtvih pacova 66

Pokajnikov košmar 68

Garmonbozija

Snežanj 72

Duet Prognanika73

Recitativ Marije Magdalene74

Hor glodara75

Mantra Flagelanta76

Prorokova Arija78

O AUTORU

Stefan Gašić (1993), rođen je u Beogradu. Član je Književnog društva „Orfisti“. Prvu zbirku poezije *Janusovi otvori* objavio je onlajn 2017. godine. Pod pseudonimom VUDEMN bavi se uličnom umetnošću, i pravi video-eseje na istoimenom *youtube* kanalu. Bavi se digitalnim marketingom, fotografijom, obradom videa i zvuka. U svom dnevniku snova koji trenutno ima oko 700 zapisa, u 50-ak se pojavljuju mačke. Mrtvi pacovi svakodnevno mu šapuću sa ramena.

